

David

Tale på Genmix 22.1.12 av Oddvar Søvik

Historien om David, Israels største konge, er fascinerende lesning. Den begynner i 1 Sam 16, og går ut hele den boken. Historien fortsetter så gjennom hele 2 Sam.bok og avsluttes endelig med de to første kapitlene i 1 Kg.bok. Her er det stoff for mange taler, men jeg har lyst til å trekke frem tre episoder fra Davids liv som vi kan lære av. For Paulus sier i Rom 15,4 *Og alt som før er skrevet, er skrevet for at vi skal lære av det:*

Den først historien er vel kjent, alle barns favoritt: Historien om

1. David og Goliat

Men la oss først repetere litt hvordan David ble salvet til konge. Saul, deres første konge hadde sviktet, derfor hadde Gud forkastet ham. Nå blir den gamle profeten Samuel sendt til Betlehem, til Isai, for å salve en av hans sønner til ny konge. Isai kaller dem sammen. *1 Sam 16,6-7 Da de så kom og Samuel fikk se Eliab, sa han til seg selv: "Her foran Herren står nå hans salvede." 7 Men Herren sa til Samuel: "Se ikke på hans utseende og høye vekst, for jeg har forkastet ham. Her gjelder ikke det som mennesker ser. For mennesker ser det som øynene ser, men Herren ser på hjertet."* Så kom de frem, den ene etter den andre, men Gud gir ingen klarsignal for å salve noen av dem.

1 Sam 16,11-13 Da spurte Samuel: "Var dette alle guttene dine?" "Nei", svarte Isai, "det er enda en igjen, den yngste. Han er ute og gjeter småfeet." "Send bud etter ham!" sa Samuel. "Vi setter oss ikke til bords før han kommer." 12 Så sendte Isai bud etter ham. Han var rødkinnet, hadde vakre øyne og et godt utseende. Herren sa: "Reis deg og salv ham! For han er det." 13 Da tok Samuel hornet med olje og salvet ham midt blant brødrene hans. Fra den dagen kom Herrens ånd over David og var med ham siden.

Fra og med den dagen da Herrens Ånd kom over ham, begynner store ting å skje. Den første utfordringen er ikke Goliat. David var gjeter. Han hadde opplevd at både en løve og en bjørn hadde kommet og tatt fe fra flokken, men da sprang han etter dem, slo dem og rev feet ut av gapet på dem. Og reiste de seg mot ham, grep han dem i manken og slo dem i hjel.

Med denne erfaringen er det han også våger å gå mot kjempen Goliat. Goliat var *seks alen og et fingerspenn høy*. En alen er ca 50 cm, et fingerspenn ca 25, så denne kjempen var 3,25. Ingen smågutt akkurat! *1 Sam 17,5 På hodet hadde han en bronsehjelm, og han var kledd i en skjellbrynje av bronse. Den veide fem tusen sjekel*. En sjekel var 11,4 g, så brynjen veide 57 kilo!

1 Sam 17,7 Skaftet på spydet hans var tykt som en vevbom, og spydspissen var av jern og veide seks hundre sjekel. Bare spydspissen veide altså ca 7 kilo. Han stod og hånte Israels hær og ropte:

1 Sam 17,9 Hvis noen kan kjempe med meg og felle meg, skal vi være slaver for dere. Men hvis jeg vinner over ham og feller ham, skal dere være våre slaver og tjene oss.

David hørte hånsordene og sa til Saul: «Ingen må miste motet! Din tjener skal gå og kjempe med denne filisteren.» 33 Men Saul svarte: «Du kan ikke gå mot filisteren og kjempe med ham; du er jo bare unggutten, og han har vært kriger fra ungdommen av.» 34 Da sa David: «Din tjener har gjett småfeet for sin far. Kom det da en 36 Både løve og bjørn har din tjener felt, og det skal gå denne uomskårne filisteren som dem; for han har hånt den levende Guds hær.»

1 Sam 17,38-40 Saul lot David få sine egne klær, satte en bronsehjelm på hodet hans og iførte ham en brynje. 39 David bandt Sauls sverd utenpå klærne og forsøkte å gå, men forgjeves. For han hadde aldri prøvd det før. «Jeg greier ikke å gå med dette på meg», sa han til Saul, «jeg er ikke vant til det.» Så la han det av seg, 40 og i stedet tok han staven sin i hånden, valgte seg ut fem glatte steiner fra elveleiet og puttet dem i gjetervesken som han bar over skulderen. Slyngen hadde han i hånden. Så gikk han fram mot filisteren. – Resten er historie...

Hva kan vi lære av denne beretningen?

- a. Herren ser ikke på det ytre, han ser på hjertet. Det er ikke de som er store og sterke i egen kraft, Gud bruker. Snarere tvert i mot. Hva er det Paulus sier i 1 Kor 1,26-29? *Se på dere selv, søsken, dere som ble kalt: ikke mange vise etter menneskelige mål og ikke mange med makt eller av fornem slekt. 27 Men det som i verdens øyne er dårskap, det utvalgte Gud for å gjøre de vise til skamme, og det som i verdens øyne er svakt, det utvalgte Gud for å gjøre det sterke til skamme. 28 Ja, det som i verdens øyne står lavt, det som blir foraktet, det som ikke er noe, det utvalgte Gud for å gjøre til intet det som er noe, 29 for at ingen mennesker skal ha noe å være stolt av overfor Gud.*

Jesus begynte sitt virke med en flokk fiskere, en toller, en opprører, en tyv...De hadde aldri fått jobb i Normisjon om de hadde søkt. Men de brukte Gud til å forandre verden. Moderne verdensmisjon begynte med en skomaker, William Carey. Santalmisjonen begynte med en straff-fange, Lars Skrefsrud. Slik kunne vi fortsette. Guds kraft fullendes i svakhet, sier Jesus til Paulus i 2 Kor 12,9.

- b. Begynn ikke med Goliat når du skal ut i striden. Prøv å ta løve og bjørn først. Det synes også å være et prinsipp i Guds rike at vi vokser med oppgavene. I Luk 16,10 sier Jesus: *Den som er tro i smått, er også tro i stort,* og i Luk 19,17 sier Jesus til ham som hadde fått ett pund og forvaltet det vel: *Det er bra, du gode tjener. Fordi du har vært tro i smått, skal du få styre ti byer.*

Paulus advarer oss i Rom 12,3: *Tenk ikke for store tanker om deg selv, mentenk sindig! Hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham.* Nå er vel snarere problemet vårt at vi tenker for små tanker, både om oss selv og Gud. Men ved å bruke det vi har fått, med den tro Gud har gitt oss, viser vi at Gud kan sette oss over større ting.

- c. Bruk den utrustning du har fått. Prøv ikke å tjene med en annens rustning. Saul trodde at han skulle hjelpe David ved å tilby ham sitt våpen og sin rustning, men det kunne ikke David gå med. Han hadde en slynge, det var hans utrustning. Det var nok til å felle kjempen.

Det er så lett å begynne å sammenligne seg med andre som har fått en større utrustning. Men det er dumt, det leder bare til mismot, for det funker ikke. Sammenligning er uansett dumt. Du blir enten mismodig eller hovmodig. På dommens dag vil ikke Gud spørre: Hvorfor var du ikke som han eller henne? Nei, han vil heller spørre: Hvorfor var du ikke mer deg selv? Hvorfor brukte du ikke det jeg hadde gitt deg? Det er så viktig at vi vet om vår utrustning, våre gaver. Det frir oss både fra mismot og hovmot.

Den andre historien fra Davids liv som jeg har lyst til å trekke frem, er nok mindre kjent. Den handler om

2. David og Mefibosjet

Har du hørt om Mefibosjet? Den fattige, forviste mannen som var lam i begge beina, men som ble rik og fikk kongelig rang og verdighet! Det er litt av en historie. Og den er en glimrende illustrasjon på hva det vil si å være en kristen.

Mefibosjet var sønn av Jonatan, som var en av kong Sauls sønner. Saul var som sagt den første kongen i Israel.

David og Jonatan inngikk en pakt om å være brødre og hjelpe hverandre uansett hva som kom til å skje med dem i fremtiden. Saul var misunnelig på David og forsøkte å drepe ham, men Jonatan lovte å beskytte David mot faren, og David lovte å vise godhet mot Jonatan og hans ætt, slik at Jonatans navn aldri skulle bli utryddet. 1 Sam 18,3-4 og 20,1-23.

Kong Saul førte mange kriger mot filisterne, men til slutt ble både han, hans sønner og alle hans menn drept, i slaget på Gilboafjellet, 1 Sam 31,1ff.

Da den tragiske nyheten ble meldt i kongens slott, tok fostermoren lille Mefibosjet med seg og flyktet til Lo – Debar, langt oppe i fjellene. Da var han bare fem år. Men i hastverket under flukten falt Mefibosjet av hesten og brakk ryggen. Fra da av var han lam i begge beina. 2 Sam 4,4. En tragisk skjebne for en liten gutt. Lam for resten av livet. En fremtid uten håp. Ja, når slikt hendte, så gjerne folk på det som en Herrens straffedom.

David ble nå innsatt som konge etter Saul. Han seiret over filisterne, og over alle de fiendtlige folkeslagene rundt Israel, så landet fikk fred på alle fronter. Og da oppfyller kong David det løftet han hadde gitt sin venn Jonatan:

Vi leser fra 2 Sam 9, 1-8 og 11-13:

En gang spurte David: "Mon tro om det ennå er noen igjen av Sauls ætt? Da vil jeg vise godhet mot ham for Jonatans skyld." 2 Nå hadde Sauls ætt en tjenestemann som het Siba. Han ble kalt til David, og kongen spurte ham: "Er du Siba?" Han svarte: "Ja, herre konge." 3 Da spurte kongen: "Er det ennå noen igjen av Sauls ætt, så jeg kan vise godhet mot ham i Guds navn?" Siba svarte kongen: "Det lever ennå en sønn av Jonatan. Han er lam i føttene." 4 "Hvor er han?" spurte kongen. Siba svarte: "Han er hjemme hos Makir, sønn av Ammiel, i Lo-Debar." 5 Da sendte kong David bud og hentet ham hjemme hos Makir, sønn av Ammiel, i Lo-Debar. 6 Da Mefibosjet, sønn av Jonatan og sønnesønn av Saul, kom til David, kastet han seg ned med ansiktet mot jorden. David sa: "Mefibosjet!" Han svarte: "Ja, herre." 7 David sa til ham: "Vær ikke redd! Jeg vil vise godhet mot deg for din far Jonatans skyld. Du skal få igjen alle jordeiendommene som din farfar Saul hadde. Og du skal alltid spise ved mitt bord." 8 Da bøyde han seg igjen og sa: "Hva er vel jeg, din tjener? Hvorfor bryr du deg om en død hund som meg?"

v. 11b - 13 Siden spiste Mefibosjet ved Davids bord som om han var en av kongens sønner. 12 Mefibosjet hadde en liten sønn som het Mika. Alle som bodde i huset til Siba, var Mefibosjets tjenere. 13 Mefibosjet ble boende i Jerusalem, for han spiste alltid ved kongens bord. Han var lam i begge føttene.

Det måtte ha vært en underlig opplevelse for Mefibosjet. Først var han nok livende redd for at David ville ta hevn over ham fordi bestefaren, kong Saul, hadde forfulgt og forsøkt å drepe David. Hvorfor skulle David ellers sende bud etter ham?

Skjelvende kaster han seg ned for Davids føtter. Men David er ikke sint. Stemmen er vennlig og mild. *"Vær ikke redd! Jeg vil vise godhet mot deg for din far Jonatans skyld. Du skal få igjen alle jordeiendommene som din farfar Saul hadde. Du skal få være som en av mine sønner. Du skal alltid spise ved mitt bord."*

Mefibosjet er helt overveldet. Han kan ikke tro det han *hører*. Han, denne skammens mann, - *bosjet* betyr "skam" - han som var ufør og hjelpeløs, spør med vantro i stemmen: *"Hva er vel jeg, din tjener? Hvorfor bryr du deg om en død hund som meg?"*

Men Mefibosjet blir dresset opp i kongelige klær. De gamle fillene blir kastet. Så blir han ført til bords og plassert i en vakker stol. Nå kan han nesten ikke tro det han ser. Bordet bugner av alle slags gode retter. Her er kongelig dekketøy, glitter og stas. Tjenere står parat til å servere dem. Rundt ham sitter de andre kongesønnene. Mefibosjet er en av *dem*! Og midt i mot ham sitter kongen selv i all sin herlighet. Mon tro om han ikke klypte seg i armen for å forvise seg om at han ikke drømte.

Men så kikker han under bordet. Der ser han sine egne lamme, ufølsomme, unyttige ben. Han er samtidig den gamle, hjelpeløse, lamme Mefibosjet.

Mefibosjet levde i en dobbel virkelighet, en *over* bordet og en *under* bordet. Kombinasjonen var ganske utrolig, men ikke mindre virkelig av den grunn. Herligheten over bordet reduserte ikke hjelpeløsheten under bordet, og hjelpeløsheten under bordet reduserte ikke herligheten over.

Ja, kanskje ble nettopp denne sterke kontrasten en stadig påminnelse for ham om Davids ufortjente godhet for Jonatans skyld.

Hva kan vi lære av denne historien:

- a. Jo, da jeg leste denne historien på nytt, slo det meg: Dette er en fantastisk illustrasjon på hva Gud gjør med oss for *Jesu* skyld. Vår situasjon som mennesker er på mange måter lik Mefibosjets. I forhold til Gud er vi lamme som ham. Vi kan ikke komme til Gud av oss selv. Vi er heller ingenting i oss selv som skulle være grunn for Gud til å være god mot oss. Selv det beste vi stiller i stand, er flekket av synd, fordi vi er født med en syndig natur. Vi er uforbederlige egoister.

Det er Gud som tar initiativet. Han spør: "Er det noen av Adams ætt som jeg kan vise godhet mot for *Jesu* skyld? Hent dem til meg, så jeg kan få gi den syndenes forlatelse, barnekår og kongelig herlighet. Hos meg skal de få del i alle de goder som de er kommet bort fra."

Også vi lever i en dobbel virkelighet. "Over bordet" er den stilling vi har i Kristus. Som jeg har sagt mange ganger før: Å være en kristen er å være i Kristus. Da har vi del i alt han er og har. Evangeliet er nemlig mer enn syndenes forlatelse. Det rommer også at vi blir Guds barn, blir ikledd Kristi rettferdighet og får kongelig rang og verdighet. Som brødre og søstre til Kongenes Konge er vi prinser og prinsesser.

Hør hva Gud sier om oss:

Rom 8, 1 Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.

1 Joh 3, 1 Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det.

Joh 17, 22 Jeg har gitt dem den herlighet du har gitt meg, for at de skal være ett, likesom vi er ett:

1 Joh 4, 17 - for vi er slik som han er, midt i denne verden.

Som Guds barn eier jeg en uendelig rikdom, en guddommelig herlighet og et evig håp. For som barn er jeg også arving: Kristi medarving. Alt det Jesus nå har, skal en gang bli vårt!

- b. Men "under bordet" det vil si, slik vi er i oss selv, er vi fortsatt syndere. Vi er født med en syndig natur, og den må vi drasse med så lenge vi lever, også

etter at vi er blitt kristne. Denne syndenaturen vil ikke hva Gud vil, og den gjør at vi stadig faller i synd. – Det var en kar som ba i fortvilelse på et bønnemøte: "Kjære Gud, ta fra meg min syndenatur!" Ja, den bønne kunne nok Gud ha besvart, men da måtte Gud tatt ham ut av denne verden, og det var kanskje ikke det mannen mente. –

Vi bærer med oss en fundamental grunnskade:

1 Joh 1, 8 Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.

Rom 7, 18 - 19 For jeg vet at i meg, det vil si slik jeg er i meg selv, bor det ikke noe godt. Viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke. 19 Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke, og det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg.

Gal 5, 17 For vår onde natur står med sitt begjær Ånden imot, og Ånden står imot vår onde natur. De to ligger i strid, slik at dere ikke er i stand til å gjøre det dere vil.

Denne dobbelte virkeligheten må vi altså fastholde samtidig. Men det er ikke så lett. I tidligere tider har man nok kikket mest *under* bordet og sunget: "Akk, jeg er en synder stor, det er all min navneære".

Jeg så i en gammel salmebok for en tid siden. Der begynte de første 17 sangene med "Akk". - Da kan vi forstå gutten som sa han hadde sett en *kristen* hest på vei til skolen. Hvordan så den ut, ville kameratene vite. Jo, han stod og hang med hodet. -

Det blir galt om vi bare ser *den* virkeligheten. Det kan lamme oss fullstendig i vår tjeneste for Herren. Det kan skape et usunt selvbilde og en falsk ydmykhet: "Jeg er ingenting, jeg kan ingenting, altså gjør jeg ingenting. "

I dag er kanskje fristelsen størst til bare å feste blikket *over* bordet: Da er man bare opptatt av rikdommen, gleden, herligheten, kraften og seieren. "Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk". Da skal det synges lovsanger uansett. Det kan bli slitsomt i lengden. Det var en ung dame som sa til meg: "Jeg er helt utslitt av å være en glad kristen."

Og plutselig en dag vil man kræsje-lande. Alt var ikke *bare* herlighet! Virkeligheten under bordet lot seg ikke fornekte.

Hemmeligheten til et sunt og sant kristenliv, er å fastholde begge deler samtidig. Det gjør Paulus i 2 Korinterbrev:

2 Kor 4, 7 - 9 Men vi har denne skatten i leirkar, for at det skal bli klart at den veldige kraft er fra Gud og ikke fra oss selv. 8 Vi er alltid presset, men ikke knekket, vi er tvilrådige, men ikke fortvilet, 9 forfulgt, men ikke forlatt, slått ned, men ikke slått ut.

2 Kor 6, 9 - 10 vi er ukjent, men kjent av alle, døende og se, vi lever! Vi blir tuktet, men ikke overgitt til døden, 10 vi sørger, men er alltid glade, vi er fattige, men gjør mange rike, vi har intet, men eier likevel alt.

Luther formulerte denne dobbelheten slik: **"En kristen er samtidig rettferdig og synder"**.

- c. Hvorfor er det så viktig å fastholde denne dobbelte virkeligheten? Jo, for det kommer dager da vi kan bli så fortvilet over synden og svakheten at vi holder på å gi opp: "Blir jeg aldri bedre?" "Kan jeg kalle meg et Guds barn slik som jeg er?" "Kan jeg tro Guds nåde, slik jeg har stelt meg?" "Er det håp for en som faller igjen og igjen?"

Det er da må vi fastholde virkeligheten over bordet. I Kristus er jeg "ren og rettferdig, himmelen verdig." Jesu rettferdighet dekker oss totalt. Gud ser på oss i Kristus som om vi aldri hadde syndet, sier Pontoppidan i sin forklaring. ("Sannhet til gudfryktighet", spørsmål 503.)

Eller kanskje har du hørt så mye om glede og fred, kraft og seier, storhet og rikdom at du føler du ikke helt passer inn i den virkeligheten. Det blir et sprik mellom det du bekjenner med munnen, og det du ser i ditt eget liv. Sprekkene i leirkrukka lar seg ikke skjule.

Men Guds nåde er at det behøver vi ikke heller! Vi trenger ikke *bortforklare* synden for å kunne tro nåden og rikdommen. Nei, det er nettopp ved å *erkjenne* og *bekjenne* synden, at nåden og rikdommen, kraften og herligheten over bordet fortsatt forblir vår, selv om vi er "lamme i beina".

* * *

Dette var to solskinnshistorier fra Davids liv. Den tredje historien jeg vil trekke fram, viser at David, selv om han var salvet med Guds Ånd, også var en synder som deg og meg.

3. David og Batseba.

La oss kort repetere historien: *2 Sam 11,2-5 En gang ved kveldstid sto David opp av sengen og gikk og drev på slottstaket. Fra taket fikk han øye på en kvinne som badet. Kvinnen var svært vakker. 3 David sendte bud og forhørte seg om kvinnen. Han fikk til svar: "Dette er jo Batseba, datter av Eliam og kona til hetitten Uria." 4 David sendte bud etter henne. Hun kom til ham, og han lå med henne. - Siden gikk hun hjem igjen. 5 Men kvinnen var blitt med barn. Hun sendte bud til David og meldte: "Jeg skal ha barn."*

Hva skulle nå kongen gjøre? Mannen hennes, Uria, var ikke hjemme, han var i krig. Jo, David la opp en listig plan. Han sendte bud på mannen og ga han permisjon til å gå hjem. Når det så viste seg at Batseba var blitt gravid, så var det lett å forklare med at mannen hadde vært hjemme på perm.

2 Sam 11,9 Men Uria la seg i porten til kongeborgen sammen med alle kongens tjenere. Han gikk ikke hjem.

2 Sam 11,13-15 David kalte ham til seg, neste dag, spiste og drakk sammen med ham og skjenket ham full. Men om kvelden gikk Uria og la seg på plassen sin sammen med kongens tjenere. Hjem gikk han ikke.

Da la David opp en enda verre plan: *14 Neste morgen skrev David et brev til Joab og sendte det med Uria. 15 I brevet skrev han: "Sett Uria lengst framme, der kampen er hardest. Dra dere så tilbake fra ham, så han faller og mister livet!"* – Det er ut fra denne historien vi har fått begrepet: "Uriaspost."

Joab gjorde som David hadde sagt. Uria falt og *Joab sendte bud og meldte til David hvordan det hadde gått til i slaget. 2 Sam 11,18*

2 Sam 11,26-27 Da Urias kone fikk høre at hennes mann var falt, holdt hun sørgehøytid over ham. 27 Men da sørgetiden var over, sendte David bud og hentet henne hjem til seg. Hun ble hans kone og fødte ham en sønn. Men det David hadde gjort, var ondt i Herrens øyne.

Ingen visste noe, ingen ville få mistanke, men Gud visste, og David visste, og han hadde det ikke godt. Han forteller om det i *Sal 32,3-4 Så lenge jeg tidde, ble mine knokler tæret bort mens jeg stønnet hele dagen. 4 For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Min livssaft svant som i sommerens hete.*

En dag kommer profeten Natan til David og avslører hans synd. Da erkjenner og bekjenner David hva han har gjort. Syndsbekjennelsen kan vi lese i *Sal 51. Jeg leser bare noen få vers: Sal 51,3-6 Vær meg nådig, Gud, i din kjærlighet, stryk ut mitt lovbrudd i din store barmhjertighet! 4 Vask meg ren for skyld og rens meg for min synd! 5 For mine lovbrudd kjenner jeg, min synd står alltid for meg. 6 Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort. Derfor har du rett når du taler, du er ren når du feller dom.*

Sal 51,9 Ta bort min synd med isop, så jeg blir ren, vask meg, så jeg blir hvitere enn snø. Sal 51,11-12 Skjul ditt ansikt for mine synder, utslett all min skyld! 12 Gud, skap i meg et rent hjerte, gi meg en ny og stødig ånd!

Da kommer gleden tilbake. Det vitner han om i *Sal 32,5 Da bekjente jeg min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: "Jeg vil bekjenne mine lovbrudd for Herren." Og du tok bort min syndeskyld. Og så bryter han ut i lovprisning: Sal 32,11 Dere rettferdige, gled dere og juble i Herren! Bryt ut i fryderop, alle oppriktige av hjertet!*

Hva kan vi lære av denne historien?

a. Davids fall begynte med at han kikket på Batseba som badet naken. Det tente begjæret. Når det først hadde skjedd et fall i tanken, var ikke veien lang til et fall i handling.

Å være en kikker, er ganske simpelt. Men i dag finnes det mange kikkere, - på internett. Et par klikk så kan man se det meste. Ingen vet at du surfer etter porno, men Gud vet det og du vet. Og du har det ikke godt så lenge du tier og fortsetter å synde. For det er å drive hor i sitt tankeliv. Da forsvinner gleden. Den kristne gledes motsetning er nemlig ikke sorg, men synd. Du mister frimodigheten, for djevelen er en mester i å anklage og trekke frem de urene bildene når du minst ønsker det. Det ødelegger ditt bønneliv, og det kan ødelegge ditt ekteskap. Ingen normale ektepar lever slik sammen som pornofilmene fremstiller det.

Nylig ble det dessuten offentliggjort en undersøkelse som viste at menn som hadde surfet mye på pornosider mistet lysten og evnen til normalt seksualliv. Etter et visst punkt vil man bli overstimulert på det kjemiske stoffet dopamin, som fins i kroppen. Dopamin spiller en viktig rolle for motivasjon og lyst. Men dersom sexlysten hele tiden blir stimulert, vil dopaminreaksjonen til slutt bli nummen. Man får ikke seksuell tenning lenger.

Jesus sier i Mark 9,47 *Og om øyet ditt lokker deg til fall, så riv det ut! Det er bedre for deg å gå enøyd inn i Guds rike enn å ha begge øyne og bli kastet i helvete*, - Nå hjelper det ikke så mye å rive ut ett øye hvis du har det andre i behold. Jeg tror ikke Jesus mente det bokstavelig heller. Men han bruker drastiske bilder for å vise hvor alvorlig det er å falle i synd og bli værende i den. Men du kan i alle fall rive ut kabelen til internett hjemme, til du er fri pornoens forbannelse.

Uansett hva slags synd vi måtte ha falt i, så er veien til ny frimodighet og glede, å bekjenne sin synd. David bekjente for profeten Natan. Det er godt å bekjenne sin synd for et annet menneske og få tilsagt syndenes forlatelse med håndspåleggelse. Da vet du at synden er tilgitt. Da kan du vise satan bort når han kommer og anklager deg for gamle ting. Du kan si at der og da, klokken det og det, ble mine synder kastet i glemselens hav. Men når det gjelder porno, kan man ha blitt så avhengig at man trenger hjelp utenfra. Ikke vær redd for å oppsøke hjelp. Dessuten har du da en som kan holde deg ansvarlig til du er fri.

Nå er det ikke alltid gleden kommer tilbake med en gang. Minnene om det som skjedde kan overskygge gleden. Kanskje er det derfor David ber: *Sal 51,14 Gi meg igjen gleden over din frelse, hold meg oppe med en villig ånd!*

Men overfor Gud er du fri, selv om du ikke føler det slik.

Avslutning

Til tross for alle sine feil og nederlag, og det var flere enn fallet med Batseba, kalles David i Apg 13,22 for *"en mann etter Guds hjerte"*. Og han får dette vitnesbyrdet i 1 Kong 14,8 *David, min tjener, holdt mine bud og fulgte meg av hele sitt hjerte, så han bare gjorde det som var rett i mine øyne.*

Ikke fordi han var fullkommen, men fordi han levde i lyset med sitt liv. Da renses Herren oss fra all urett, 1 Joh 1,7, da glemmer han det vi har bekjent: *Jes 43,25 Jeg, jeg er den som utsletter dine lovbrudd for min skyld, og dine synder minnes jeg ikke.*